

O D L U K E

A/ Odluke domaćih sudova i drugih organa

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 10.I 1963.

Vijeće: Vladimir Borić, dr Dušan Arneri, dr Marko Plemić

Špediter - Špediter koji prihvati dispoziciju krajnjeg korisnika, stupa s njim u ugovorni odnos, bez obzira na svoj odnos prema uvozniku - On je dužan postupati prema dobivenoj dispoziciji - Ako na temelju dobivene dispozicije otprema više vagona nego što je u dispoziciji navedeno, odgovoran je za kolsku dangubu

Tužitelj - krajnji korisnik uvezene pšenice, tuži špeditera za naknadu štete iz naslova kolske dangube. U tužbi navodi da je špediteru dao nalog da mu otprema 6 vagona dnevno. Budući da je špediter otpremao više, on nije bio u stanju istovariti sva primljena kola, pa su neka od njih pala u dangubu. Prvostepeni sud je udovoljio tužbenom zahtjevu. Tuženik se žali protiv ove presude. Među ostalim ističe da je on bio u poslovnom odnosu s poduzećem "Granexport" - Beograd, kao uvoznikom, po čijim je dispozicijama radio, a ne po dispozicijama i posebnom ugovoru s tužiteljem.

Drugostepeni sud je žalbu odbio iz slijedećih razloga:

Pobijana presuda osnovano smatra da je tuženik, prihvatom tužiteljeve dispozicije od 25.IV 1962.g., kao špediter stupio u direktni ugovorni odnos s tužiteljem glede otpreme predmetne pšenice, pa se zbog toga trebao u cijelosti pridržavati te dispozicije, ili ju pravovremeno odbiti s motivacijom da se glede otpreme predmetne pšenice navodno već nalazi u ugovornom odnosu s poduzećem "Granexport" Beograd, i može postupati samo prema dispozicijama toga poduzeća.

Nesporno je da je tuženik bez prigovora prihvatio navedenu tužiteljevu dispoziciju, i da je prema njoj počeo tužitelju otpremati žito još prije nego što je od "Granexporta" bio obaviješten na koje adrese treba da otprema žito.

Ovo se dogodilo s razloga što je /prema vlastitim navodima tuženoga/ tek telexom od 3.V 1962.g. "Granexport" tuženiku dao te adrese, a to je bilo nakon što je tuženik već otpremio 18 vagona žita.

Iz ove nesporne činjenice slijedi da je tuženik radio prema prihvaćenoj tužiteljevoj dispoziciji od 25.IV 1962.g., pa se morao iste i pridržavati u pogledu količine, koju je trebao dnevno otpremati.

Nesporno je da je tuženik suprotno tužiteljevoj dispoziciji u nekoliko navrata otpremio više od 6 vagona žita dnevno, koju količinu tužitelj nije mogao odmah prihvatiti, pa je zbog toga došlo do kolskih dangubnina odnosnih vagona, koju je dangubu skrivio tuženik, a morao je platiti tužitelj.

Stoga je opravdano tuženi pobijanom presudom obvezan tužitelju naknaditi plaćenu kolsku dangubninu od Dinara 25.200.-

Iz navedenih razloga valjalo je tuženikovu žalbu kao neosnovanu odbiti i u cijelosti potvrditi pobijanu prvostepenu presudu.

V.B.

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Drugostepena presuda od 29.IV 1963.

Vijeće: dr Vladimir Borić, Ivo Bešker, dr Vlado Horvat

Špediter - Špediter je dužan, ako je u dispoziciji primio takav nalog, pribaviti sve isprave koje su potrebne za uvoz robe - On mora poznavati propise o tome kakve su sve isprave potrebne

Tužitelj - špediter tuži svoga komitenta za neplaćeni iznos troškova otpreme. Tuženik se protivi tužbi i tvrdi da je do povećanih troškova došlo tužiteljevom krivnjom, koji nije pribavio potrebni fitopatološki certifikat, premda je to bio dužan učiniti. Prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev.

Tužitelj se žali protiv ove presude. U žalbi ističe da uvoznom dispozicijom od 15.II 1962.g. tuženik nije dao nalog tužitelju da zatraži potrebni fitopatološki certifikat za uvoz lanenih vlakana - kako to pogrešno smatra pobijana presuda. Ona smatra neosnovano da je špediterova dužnost nabaviti takove certifikate. Po općim pravnim propisima i "Opštim uslovima špediterskih usluga u međunarodnom saobraćaju u Jugoslaviji" dužan je komitent pravovremeno predati špediteru sva potrebna dokumenta za opremu, prihvati ili preuzimanje robe prema zahtjevima vozara, carinskih, poreskih i drugih upravnih organa. Špediter ne ispituje pravovaljanost